

ynge instruktører ud i en formodentlig noget uvis fremtid. Vi ser gerne, at man snarest tager op til overvejelse at gennemføre den nødvendige uddannelse, dels i form af en workshop, dels evt. ved et udvidet samarbejde med Danmarks Radio; suppleret med en mere kursusbetonet virksomhed. Ligeledes forestiller vi os, at der med held kan etableres et mere flexibelt samarbejde til såvel kortfilmrådet, som til producenterne.

2) Produktion af kortfilm.

Betydningen af, at der opretholdes en produktion af kortfilm, understreges. Imidlertid forekommer det lige så nødvendigt, at der findes en rimelig løsning på kortfilmens traditionelle hovedproblem, distributionen.

3) Kvalitetsbidrag.

Foreslås afskaffet i den nuværende form. Derimod bør der indføres mulighed for *tabsudligning for særligt fortjenstfulde film*.

4) Ydelse af lån til produktion af danske film

må nødvendigvis bibeholdes, hvis ikke produktionen af de vanskeligere og mere eksperimentelle film skal praktisk taget helt ophøre.

Man kunne dog muligvis forestille sig, at man gennem øgede kvalitetskrav ville reducere antallet af film, hvortil sådan støtte ydes.

Vi finder det i øvrigt ønskeligt, at den nuværende ordning, hvor efter filmfonden yder garanti for optagelse af et, normalt forrentet, banklån – erstattes af en långivning direkte fra filmfonden til den pågældende producent, eller dets rest, eftergives ét år fra filmens premiere. Dog at filmfonden i de efterfølgende 4 år fortsat har krav på at få del i samtlige filmens indtægter fra såvel Danmark som udlandet, indtil det eftergivne lån evt. måtte være dækket.

Hvor filmfonden måtte yde garanti, der ikke er sidestillet med en tilsvarende risiko fra producentens side (såkaldte »særlige støtte« i sidste prioritet), bør filmfonden kunne tillægges part i et evt. overskud. Dog bør der fastlægges en ramme for sådanne arrangementer.

5) Manuskriptstøtte

bør bibeholdes.

6) Præmiering af filmudlejere

bør, jfr. 3), bortfalde – men erstattes af mulighed for en *tabsudligning for import af særligt fortjenstfulde udenlandske film*.

7) Lån til biografer

bør bibeholdes – og formentlig kunne udvides til også at stimulere nybyggeri.

Ligeledes bør også atelier'er kunne opnå lån til fornyelse og modernisering af produktionsapparatet.

8) Stipendier

bibeholdes, men bør i så fald, evt. sammen med manuskriptstøtten, kunne gives en bredere fortolkning i retning af arbejdsstipendier.

9) Festivaler.

Det er betydningsfuldt, at der fortsat kan ydes støtte til danske films deltagelse ved udenlandske festivaler. Støtten måtte gerne med tiden kunne udvides til også at omfatte egentlig eksportfremmende foranstaltninger. Det forekommer ikke rimeligt, at danske film virkelig skulle have så ringe kunstnerisk og økonomisk interesse i udlandet, som tilfældet med ganske få undtagelser er i dag.

§ 18, stk. 3 og 4

ændres, jfr. nedenstående.

§ 18, stk. 5

ønskes gerne bibeholdt, dog således at fondens bestyrelse overtager ansvaret for midlernes anvendelse, jfr.

§ 18, stk. 6 – (og §§ 27–29).

Filmfonden ledes af en bestyrelse på 8 medlemmer, der udpeges af ministeren for kulturelle anliggender. Af bestyrelsens medlemmer forudses 1 at være en embedsmand fra ministeriet for kulturelle anliggender; 2 medlemmer forudses at være filmfaglige repræsentanter, udpeget efter samråd med filmens faglige organisationer; de øvrige 5 medlemmer forudses at være kulturpersonligheder, der må anses at være uafhængige af filmbranchemæssige og partipolitiske interesser.

Bestyrelsen vælger selv af sin midte en formand, hvis stemme i givet fald kan være udslagsgivende.

Bestyrelsen ansætter direktør og sekretariat (som nu).

Det forudses, at bestyrelsen på en række specielle fagområder kan gøre brug af særligt sagkyndige udvalg, hvortil bestyrelsen kan udpege kompetente medlemmer bl. a. fra branchen.

En jury skal på bestyrelsens vegne træffe afgørelse om den særlige form for præmiering i skikkelse af den tabsudligning til danske film og til udlejere af udenlandske film, der er omtalt ovenfor. Bestyrelsen udpeger denne jury, hvis medlemmer beskikkes for ikke over 2 år ad gangen, og som igen tidligst kan genbeskikkes 2 år efter udløbet af en tidligere beskikkelsesperiode.

Filmrådet afskaffes. Dets nuværende virksomhed ved forudbedømmelse af ansøgninger om garantitilsagn overtages af fondsbestyrelsen.

ad § 32.

Afleveringspligten til filmmuseet opretholdes som hidtil. Dog indføres, at spillefilmproducenter vederlagsfrit, efter 1½ års forløb fra en films premiere, afleverer en (brugt) kopi til museet.

ad § 33 – jfr. bekendtgørelse af 5/3 1965.

Det må nærmere fastslås, ud fra hvilke kriterier det afgøres, om en film er dansk – eller sidestillet med en dansk film. Det forudsikkes, at man formentlig vil kunne anbefale en nuancering af begrebet og de dertil knyttede konsekvenser (garantitilsagn – billetafgift – tabsudligning).

Vi skal gerne særskilt fremkomme med vore overvejelser og mulige forslag hertil.

Den 15. oktober 1969

Kosmoramas redaktion har efter filmlovtillægget gik i trykken modtaget det endelige forslag fra de 3 organisationer. Det trykte forslag er dateret 15. okt. 1969 mens det endelige er fra 27. okt. samme år. Forskellen mellem de to forslag er ikke stor, men der er dog grund til at nævne et par punkter, hvor der er divergenser. *Præmiering af filmudlejere*; mens det første udkast anbefalede, at denne burde bortfalde, går man i det endelige forslag ind for følgende formulering: »For import af udenlandske kvalitetsfilm bør der fortsat finde en form for præmiering sted efter bedømmelse foretaget af en særlig nedsat jury.« Man går tillige ind for at filmkunstnere kan komme på finansloven, ligesom man foreslår støtte til et selvstændigt, kompetent marketing og sales-promotion organ. *Afleveringspligten til filmmuseet* ændres derhen at det trykte forslags anbefaling af at spillefilmproducenter vederlagsfrit, efter 1½ års forløb, skulle aflevere en god brugt kopi, falder ud til fordel for et forslag om at producenterne skal deponere kopier eller negativer på filmmuseet.

Til sidst ønsker man i det endelige forslag indføjet en bemærkning om at det anbefales, at loven tages op til fornyet revision allerede efter 3–4 års forløb.

Filmudlejerne

At biografbiletter er pålagt 12,5 % moms har elimineret den nedskæring i afgifterne, som fandt sted ved filmlovens vedtagelse 1964. Her blev forlystelsesskatten på 28,6 % afskaffet og i stedet blev der indført en billetafgift på 15 %. Den samlede afgift er altså 27,5 %. Man henstiller derfor at biografbiletter fritages for moms og henviser dels til at sportskampe er fritaget, dels til en UNESCO-aftale, »ifølge hvilken filmforevisninger ikke må beskattes hårdere end f. eks. aviser, der som bekendt er fritaget«. (Momsen er i dag 15 %, red.).

Som alternativ løsning foreslår man nedskæring af billetafgiften eller total afskaffelse. Man mener fonden kan hente tilsvarende indtægter andre steder. Først ved at gøre fonden til en selvejende institution, dernæst ved at udskille Statens Filmcentral, Filmmuseet m. m. og reducere bevillingerne til kortfilmproduktion og filmskole.

I anledning af den forestående ændring af den gældende lov om film og biografer har ministeriet udbedt sig bemærkninger og forslag fra bl. a. Foreningen af Filmudlejere i Danmark og Sammenslutningen af herværende datterselskaber af de amerikanske filmeksportører (MPEAA-selskaberne). Under henvisning hertil skal vi tillade os at fremkomme med følgende:

Den nugældende lovs formål var at fremme filmkunsten i Danmark og bl. a. for at tilgodese dette formål ophævedes den tidligere gældende forlystelsesaftale til staten på ca. 28,6% af biografernes bruttobilletindtægt. Samtidig indførtes en billetafgift på 15 %, der i det omfang billetafgiften hidrører fra dansk producerede film, tilfalder producenterne af disse som støtte til produktionen. Afgiften indspillet af importerede film tilfalder filmfonden, dels til anvendelse til fremme af filmkunsten på forskellige områder, dels til filmkunsten uvedkommende formål. Denne afgift indbringer p.t. ca. 15 millioner kroner årligt, hvilket beløb således udelukkende hidrører fra film, der distribueres af udlejere, som er repræsenteret af underskriverne af nærværende skrivelse.

Siden lovens ikrafttræden i 1965 har de vanskelige forhold for

branchen som helhed, der førte til ovennævnte lempelse af afgiften fra 28,6 % til 15 % udviklet sig yderligere til ugunst for branchen. Således har der fra 1965 til 1969 været et fald i antallet af solgte billetter på ca. 25 %. Hertil kommer at biografbilletterne senere er blevet belagt med 12½ % moms, med det resultat, at den afgiftslempelse, der blev ydet i 1965 i realiteten nu er bortfaldet. Man kan på sin vis udtrykke det på den måde, at staten gav med den ene hånd (afgiftsnedsettelsen) og tog med den anden hånd (momsen).

For så vidt angår de importerede film, har indførelsen af moms betydet, at forevisningen af disse film nu er belagt med afgifter, der tilsammen andrager ca. 97 % af det vederlag, udlejere modtager i leje for filmene; i 1968 androg således filmlejen for importerede film ca. kr. 28,4 millioner, medens moms og billetafgift vedrørende disse film beløb sig til ca. kr. 27,5 millioner. Da udlejningsvirksomheden er behæftet med betydelige omkostninger, der som for alle andre branchers vedkommende har været stærkt stigende, betyder dette, at producenterne af filmene modtager et væsentligt mindre beløb for deres leverancer, end forevisningen indbringer i skatter og afgifter.

Disse byrdefulde afgifter i forening med nedgangen i billetsalget og de stigende omkostninger har efterhånden udviklet sig derhen, at det er økonomisk uforvarligt at fortsætte med importen af en ikke uvæsentlig del af de udenlandske film til skade for såvel filmbranchen som publikum.

Da producenter og udlejere, som det vil være ministeriet bekendt, vederlægges gennem en procentuel andragt af biografernes nettospilleindtægt, er disse dele af branchen ramt i nøjagtig samme omfang af tilbagegangen som biograferne, og den udvej der i andre brancher benyttes – prisforhøjelser – er ikke anvendelig her, idet forhøjelse af de gældende filmlejesatser blot vil flytte problemet og yderligere vanskeliggøre biografernes eksistensmuligheder, hvorfor de eksisterende vanskeligheder for udlejernes vedkommende ikke kan afhjælpes derved.

Med henvisning til det ovenfor anførte, forekommer det klart, at de særdeles tyngende afgifter må lempes minimalt, således at afgifterne bliver ført tilbage til det niveau der var gældende i 1965.

Principielt tillader vi os at foreslå, at branchen undtages for moms, hvilket vil give en umiddelbar lempelse på ca. 17/18 millioner kroner årligt med uforandrede billetpriser. Dette beløb vil efter de gældende regler komme filmfonden, de danske producenter, biografierne samt udlejere til gode, og derved bevirke en umiddelbar bedring af hele branchens økonomiske stilling. En sådan moms-fritagelse vil ikke være vanskelig at gennemføre; vi kan i denne forbindelse henvise til, at fritagelse er givet i samtlige de øvrige skandinaviske lande, ligesom fritagelse her i landet allerede er givet til sportskampe og lignende.

Endvidere kan vi henvise til, at ophævelse af momsen vil være i overensstemmelse med den bl. a. af Danmark tiltrådte UNESCO-aftale, ifølge hvilken filmforevisninger ikke må beskattes hårdere end for eksempel aviser, der som bekendt er fritaget for moms.

Subsidiært henstiller vi, at billetafgiften af importerede film på grund af branchens vanskelige situation afskaffes eller i hvert fald i væsentlig grad reduceres.

Denne billetafgift – der som allerede nævnt udelukkende indtjenes til filmfonden af filmudlejere, der er repræsenterede af underskriverne af nærværende skrivelse – indbringer p.t. ca. 15 millioner kr. årligt og tilfalder ubeskåret filmfonden, der dels i kraft af denne afgift, dels i kraft af bevillingsafgiften fra biograferne, gennem årene har opsparet en formue på ca. 40–50 millioner kroner. Filmfondens budget ligger p.t. på 16–18 millioner kroner, og det er åbenbart, at dette budget ikke kan fastholdes, såfremt billetafgiften bortfalder eller reduceres til eksempelvis 5 % (ca. 5 millioner kroner).

Problemet for filmfonden kan imidlertid efter vor opfattelse løses, såfremt man udskiller fonden fra ministeriets regnskab som en selvejende institution, og samtidig fritager den for en del af de opgaver, der enten er hovedformålet, at fremme filmkunsten, uvedkommende, eller til hvis opfyldelse der – under hensyn til branchens alvorlige situation – synes anvendt urimeligt store beløb.

En udskillelse af fonden som selvejende institution vil i første række betyde, at dennes midler kan bringes mere hensigtsmæssigt og derved afkaste en indtægt, der i betragtning af fondens størrelse må antages at andrage ikke under 5 millioner kroner årligt. Dette skal sammenholdes med den kendsgerning, at filmfondens midler for øjeblikket indestår hos finansministeriet (netop fordi fonden ikke er en selvejende institution) og ministeriet forrenter indestående med 3½ % p. a.

Hvis der til det nævnte beløb lægges en billetafgift på 5 % eller andre 5 millioner kroner årligt, skal det nuværende budget på 16–18 millioner kr. reduceres til ca. 10 millioner kr. Den nødvendige besparelse kan bl. a. opnås på følgende måde:

1. Driften af statens filmcentral – ca. 4 millioner kr. årligt – henlægges under undervisningsministeriet. Filmcentralens virksomhed består hovedsageligt i fremskaffelse og distribuering af skolefilm til oplysningens fremme og falder ikke naturligt under filmfondens virke.
2. Driften af filmmuseet – ca. 1,2 millioner kr. årligt – overføres til kulturministeriets konto for museer, hvilket også vil være på linje med museets tilsynsråds og ledelses opfattelse.
3. Filmfondens støtte til produktion af kortfilm for hvilke behovet på grundlag af de hidtidige erfaringer må betegnes som minimalt, bør reduceres meget væsentligt, hvorved bemærkes, at den ydede støtte indtil nu har andraget ca. 20 % af fondens årlige budget.
4. Danmarks Radio (fjernsynet) bør yde et væsentligt bidrag – minimum halvdelen eller ca. 1 million kr. årligt til drift af filmskolen, såfremt ministeriet finder, der stadig er behov for opretholdelse af en filmskole. I denne forbindelse henvises til, at skolen uddanner langt flere elever, end der nogen sinde kan blive anvendelse for i filmbranchen, og en væsentlig del af disse finder beskæftigelse i fjernsynet. Ligeledes bør fjernsynet som tilfældet er i andre lande, betale afgift til filmfonden ved forevisning af udenlandske film.
5. De i § 18, stk. 1 i loven nævnte forpligtelser for fonden til at overføre rådighedsbeløb til kulturministeriet til filmloven og dermed branchen uvedkommende formål bør bortfalde.

Disse forslag vil indebære en besparelse af et sådant omfang, at det reducerede budget rigeligt vil kunne vise balance.

Bortfald eller reduktion som foreslået af billetafgiften vil medføre et problem med hensyn til de dansk producerede film, hvor afgiften som ovenfor anført direkte tilfalder producenterne med i øjeblikket ca. 6 millioner kroner årligt. Dette problem kan uden administrative vanskeligheder løses gennem direkte refusion af momsen til de danske filmproducenter på tilsvarende måde som disse tidligere er modtog hel eller delvis refusion af forlystelsesaftagiften. Der henvises her til, at amtstuerne modtager opgørelse for hver enkelt film over det erlagte momsbeløb og direkte kan lade disse oplysninger gå videre til vedkommende toldkammer, hvor de kan indgå i biografernes momsafregning. På tilsvarende måde kan forholdes med de refusioner de mindre biografer i øjeblikket modtager af billetafgiften.

Det er åbenbart, at disse forslag vil medføre dels en vis udgiftsforøgelse, dels et provenuetab for statskassen, svarende til de lempelser, der indrømmes branchen. Disse betragtninger kunne dog med væsentlig større styrke være gjort gældende ved lovrevisionen i 1965 og det samlede provenuetab vil under alle omstændigheder blive mindre end merindtægten statskassen har haft ved de siden da iværksatte afgiftsforhøjelser.

I denne forbindelse ønsker vi så indtrængende som muligt at advare mod det fra anden side fremsatte forslag om en forøgelse af billetafgiften kombineret med en refusion til biograferne af en del af denne. En sådan ordning vil kun flytte problemet fra biograferne til udlejere af de film, der indtjener billetafgiften og derved medføre de indledningsvis nævnte skadelige følger for importen af film og dermed for publikum og branchen. Det vil yderligere bevirke, at udlejere tvinges til at tage hele spørgsmålet om filmlejens beregning op til grundig overvejelse. Enhver lempelse må efter almindelig anerkendte lighedsprincipper og ifølge sagens natur tilgodese udlejere i samme forhold som producenter og biografer.

I anledning af forlydender om, at ministeriet påtænker at foreslå en ændring af filmfondsbestyrelsens sammensætning, henstilles det endvidere indtrængende, at ét bestyrelsesmedlem fortsat udpeges blandt filmudlejer-foreningens medlemmer allerede af den grund, at det ville være oplagt urimeligt, om den del af branchen, hvorfra filmfondsmidlerne gennem billetafgiften hidrører, ikke fortsat skulle være repræsenteret i fondens bestyrelse.

Endelig skal vi vedrørende enkelte detailspørgsmål i loven og administrationen af denne tillade os at fremføre følgende:

- 1) Den i lovens § 18, stk. 2, nr. 6 anførte præmiering af udlejere, bør efter vor opfattelse erstattes med en tabsudligningsordning.
- 2) I lovens § 18, stk. 2, nr. 1 bør optages mulighed for ydelse af lån til opførelse af nye biografer, for hvilke der er stort behov.
- 3) Det henstilles, at udlejere som det tidligere var tilfældet, bliver repræsenteret i børnefilmnævnet, idet det er vort indtryk, at en sådan repræsentant med kendskab til såvel import som distribuering af disse film, vil kunne bidrage væsentligt ved behandlingen af de nævnte forelagte sager.

4) Sluttelig bemærkes, at der efter vor opfattelse er stort behov for genindførelse af mulighed for afgiftslempelse for dokumentarfilm (film til oplysningens fremme), idet disse film på tilsvarende måde som børnefilm ofte burde indtales på dansk, hvilket ikke er økonomisk muligt med de nugældende afgiftsforhold.

Den 14. april 1970

Biografteater-Foreningen af 1960

Støtte til biografer samt til nyetablering, ændringer i lejekontrakter m. m. Bekymring over udlejerpension.

Efter anmodning skal jeg hermed for Biografteater-Foreningen af 1960 fremsætte nogle bemærkninger med henblik på den forestående lovrevision. Ved udformningen er det forsøgt i videst muligt omfang alene at behandle lovbestemmelser, som ikke har forbindelse med eller forudsætter bevillingssystemet, men dette har ikke kunnet gennemføres med fuld konsekvens. Foreningen vil forbeholde sig på et senere tidspunkt at fremkomme med yderligere bemærkninger til de bestemmelser, der har forbindelse med bevillingssystemet.

Disse forbehold medfører, at nærværende redegørelse ikke kommenterer bestemmelserne i den nugældende lovs kapitel 1. Bemærkningerne til de øvrige bestemmelser forudsætter imidlertid, at der fortsat vil flyde betydelige indtægter til filmfonden. Foreningen foreslår ingen forandringer i den nugældende billetafgift. Hvis en kommende lovændring skulle føre til, at bevillingsafgift ikke længere kan opkræves, mener Biografteater-Foreningen af 1960 ikke at kunne anbefale, at der skaffes kompensation ved en udvidelse af billetafgiften – ej heller i kombination med en progressiv skala. Foreningen har ikke været i stand til at bedømme, om et eventuelt bortfald af fondens indtægter fra bevillingsafgiften gør det nødvendigt at skaffe fonden kompensation herfor. Foreningen anser det ikke for usandsynligt, at fonden ville kunne gennemføre sin virksomhed på fuldt ud tilfredsstillende måde uanset et sådant provenutab.

Biografteater-Foreningen af 1960 ønsker ikke at fremsføre snævre brancheegoistiske synspunkter, men vil som repræsentant for den del af filmbranchen, som har ansvaret for det direkte møde mellem filmen og dens publikum, fremsætte forslag, som sigter mod at skabe de bedst mulige og for publikum mest attraktive forhold for biograf-forevisningen, hvilket turde være en af de væsentligste forudsætninger for, at filmen kan overleve som en væsentlig kulturfaktor.

Struktur, bestyrelse, råd og nævn.

Foreningen anser i og for sig den med 1964-loven skabte struktur omkring den såvel af den offentlige administration som af branchens enkelte organer principielt uafhængige filmfond for at være et nyttigt instrument for en udvikling til gavn for filmklimaet. Foreningen er tilhænger af, at der skabes balance mellem den ministerielle og den branchemæssige indflydelse. Man nærer derfor ikke noget ønske om, at der etableres en branche-selvstyret organisation i lighed med den svenske, navnlig fordi foreningen måtte nære betænkelighed ved, om biograferhvervet i en sådan organisation kunne gøre en rimelig indflydelse gældende. Foreningen anser det for en værdifuld og væsentlig ting, at biograferhvervet fortsat holdes såvidt muligt uafhængigt, navnlig af udlejere og producenter. Efter foreningens opfattelse kan man ved en lang række foranstaltninger motivere selvstændige biografledere til at tilslutte sig bestræbelserne for kvalitets-højnelse blandt andet i repertoirevalget. For udlejere og producenter står der imidlertid så store interesser på spil, som ikke har direkte forbindelse med den enkelte biograf, at de almene hensyn meget let kommer til at vige for det naturlige ønske om at sælge mest af egne varer.

Biograferne mener derfor at have behov for den støtte, man kan få ved, at Ministeriet også har en vis indflydelse på Filmfondens anliggender. Det nævnte fører imidlertid også til et forslag om, at Filmfondens bestyrelse kommer til at rumme 2 repræsentanter for biograflederne. Man kan om disse sige, at de i modsætning til de andre brancherepræsentanter i bestyrelsen praktisk talt ikke risikerer at komme til at deltage i afgørelser, hvori de selv har økonomiske interesser, og samtidig vil de repræsentere en betydelig fagkundskab. Hvis man ikke ønsker at gøre bestyrelsen større, end den er nu, kunne den foreslåede yderligere repræsentant for biograflederne måske

erstatte en af embedsmændene, f. eks. repræsentanten for Finansministeriet, hvis forhåndskendskab til de forhold, Filmfonden beskæftiger sig med, af naturlige grunde må være begrænset.

Ud fra tilsvarende synspunkter henstiller foreningen, at en bevillingshaver udpeges som medlem af Filmrådet. Det beror formentlig på en fejltagelse, at Kortfilmrådet og Børnefilmmævnet ikke er nævnt i Biografloven. Da det må påregnes, at i hvert fald Børnefilmmævnet fortsat skal bestå, anbefales det, at i hvert fald dette nævn institueres i loven.

Støtteforanstaltninger, generelt.

Foreningen finder det ganske urimeligt, at biografformål indtager en helt beskeden plads blandt opregningen i lovens § 18, 2. stk., af de formål, hvortil Filmfondens midler kan anvendes. Biograferne udgør kontaktfladen mellem filmen og det publikum, som på samme tid er den økonomiske basis for hele filmbranchen og målet for de kulturpolitiske bestræbelser, der er en så vigtig del af det offentlige interesse i dette sagsområde.

Branchens vanskelige kår har i betydelig grad præget biograferne, blandt andet på den måde, at mange biografers udstyr og indretning ikke svarer til nutidens krav. Det er sandsynligt, at en væsentlig del af besøgstilbagegangen i biograferne – som hele branchen lider under – må tilskrives manglende å jour-føring af lokaliteterne.

I de senere år er et stort antal biografer blevet nedlagt, og det har langt fra altid drejet sig om biografer, som ud fra almene synspunkter kunne siges at være mindre væsentlige. Det burde være en opgave for Filmfonden eller den, der styrer kulturpolitikken på dette område, at foretage en vurdering ud fra planlægningsmæssige synspunkter over biografbehovet og derefter ved passende foranstaltninger bidrage til at etablere henholdsvis opretholde de biografer, som efter en sådan vurdering er nødvendige for at gennemføre en rimelig biografafdækning for hele landet.

Det må være biografernes ønske, at der skabes mulighed for, at biograferne kan drives som lønnende virksomheder, der også kan bære de omkostninger, virksomhederne medfører, herunder lokale-omkostninger til markedspris. Dette er baggrunden for, at man fortrinsvis vil foreslå støtte ydet i form af lån. I ganske særlige tilfælde kan der imidlertid være behov for at yde kontant støtte, som ikke skal tilbagebetales. F. eks. kan man tænke på nyetablerede biografer eller biografer, som på grund af særlige forhold i en periode må regne med en urentabel drift. I sådanne tilfælde bør der i loven være hjemmel for at yde kontant støtte til de pågældende virksomheder, såfremt det drejer sig om virksomheder, der efter et generelt skøn om biografbehovet bør opretholdes.

Med hensyn til arten af ydelserne fra Filmfonden vil foreningen anbefale, at man både over for biografer og andre erstatter den i loven forudsete præmiering med ydelser til tabsudligning. En sådan tabsudligning bør også kunne komme en biograf tilgode, som har haft tab ved at gøre en indsats for forevisning af kvalitets-film inden for biografens normale spilletid. Det vil sikkert ikke volde særlige vanskeligheder at tilrettelægge en hensigtsmæssig beregningsmåde for sådanne tab på grundlag af den enkelte biograf's daglige gennemsnitsudgifter.

Støtte til biografer med svag økonomi.

Det må anbefales, at man afskaffer den omsætningsbestemte grænse i den nuværende § 23 med et kriterium, der giver bedre udtryk for, om den pågældende biograf har kunnet give et rimeligt afkast til lederen. I forbindelse med den mere intensive planlægning af biografafdækningen, som anbefales af foreningen, bør det være muligt på grundlag af de pågældende biografers regnskaber at danne sig et indtryk af, om der bør ske hel eller delvis refusion af betalt billetafgift. Der bør lægges vægt på, om biografen er drevet med en rimelig dygtighed og tillige, om biografens repertoire har indeholdt et rimeligt udvalg af kvalitetsfilm. Afgiftsrefusion bør ikke alene kunne ske med den indbetalte billetafgift af udenlandske film, men også af den for dansk film betalte afgift, idet den sidstnævnte afgifts direkte indbetaling til filmselskaberne kun kan betragtes som en praktisk genvej for den herved opnåede filmfondstøtte til de pågældende produktionsselskaber.

Støtte m. v. vedrørende lokaler, lejeforhold.

Som bekendt synes der ikke for øjeblikket at være mulighed for at interessere private bygherrer for opførelse af ny biografer. På længere sigt må det imidlertid nok erkendes, at dette problem i meget høj grad er beslægtet med de problemer, der står i forbindelse med at bevare de allerede eksisterende biografer, særlig når disse er lejere. Man kan sige, at det vigtigste erhvervspolitiske problem for biografbranchen er spørgsmålet om biografernes evne til at betale en